

De Wanowan

Lankelaar 19, 5737ES Lieshout

Uitgave 75

24^e jaargang

Mei 2014

Van de voorzitter;

En als we naar de nieuwsberichten luisteren en kijken lijkt het er op alsof er alleen maar kommer en kwel is. We hebben het gevoel alsof de koude oorlog ons de warmte ontnemt. Grote mensen maken afspraken maar kunnen zich daar kennelijk moeilijk aan houden. Er zijn geen oorlogen, maar wel horen we elk moment dat er weer aanslagen gepleegd zijn en hoeveel slachtoffers er te betreuren zijn.

Er zijn veel te veel mensen die geen werk hebben en zich gemakkelijk laten verleiden om mee actie te voeren tegen het kan niet schelen wat. Als er maar actie is. Het is dagelijkse kost en als de doden het gevolg zijn van inofficiële oorlogen dan reageren we daar anders op dan wanneer er twee meisjes vermist zijn, er in Washington State een modderlawine slachtoffers vraagt, een schip kapseist, een vliegtuig vermist is.... Waar blijven de blijde berichten?

Binnen onze vriendenkring blijven we positief. We willen dankbaar blijven voor de destijds herkrege vrijheid. We hebben deze dagen weer veel films gezien en persoonlijke herinneringen horen ophalen over de oorlogsjaren 1940-1945. Steeds meer realiseren we ons dan dat alles voor bijna alle Nederlanders een beetje geschiedenis is, terwijl voor velen van onze vereniging het nog zo dicht bij lijkt. Wij kunnen er nog steeds over praten alsof het gister gebeurde. We horen uit Amerika wie weer gehemeld zijn, zij waren hier om ons te bevrijden. Wat fijn dat we met zovelen van hen vriendschap hebben kunnen onderhouden. We hebben hen opnieuw welkom geheten tijdens de vele "Holland-trips" die ze maakten, en tijdens de DAC-trips die ons naar de bevrijders brachten...maar nu wordt het leeg.... Een enkeling zal nog komen in September....hopen we.

We gaan op 25 mei in Margraten weer een krans leggen. Vanwege de gedaalde deelname kunnen we geen bus meer laten rijden maar ieder van ons is van harte welkom om zelf naar Limburg te reizen. Met vier of vijf man in een auto? Via onze Secretaris kunt U toegangskarten krijgen (040-2863791). Aanvangstijd 15.00 uur.

De plannen zijn om de komende Remember September te vieren op Vrijdag de 19e September, maar daar hoort U nog tijdig over. De 70ste verjaardag zal nog uitbundig gevierd worden in de regio en wij willen daar aan mee doen.

Om steeds op de hoogte te blijven is het goed om op www.airbornevrienden.nl te kijken.

Tot Margraten of Remember September.

Met Airbornegroet

Thieu van Luyt, vz

The Last Post.

We hebben allemaal op een bepaald moment deze aangrijpende melodie gehoord, ter ere van de gesneuvelden, die ons hart beroert en een traan doet wegpinken.

Het ontstaan van deze melodie start in de Amerikaanse burgeroorlog in 1862.

Terwijl het leger van de Unie (de Noordelijken) van kapitein Robert Ellicomb in de buurt was van Harrisons Landing in Virginia, stond aan de andere kant van deze grens het leger van de Confederatie (de Zuidelijken).

In een nacht hoorde kapitein Ellicomb het gekreun van een ernstig gewonde soldaat. Niet wetende of het een soldaat van de Unie of van de Confederatie was, besloot de kapitein, ondanks het levensgevaar, de gewonde soldaat te gaan zoeken om hem medische verzorging te bieden.

In het onophoudelijke van het gevecht sloop hij tot bij de gewonde soldaat en bracht hem naar het kamp van de Unie.

Toen hij uiteindelijk zijn kamp bereikte ontdekte hij dat het een vijandelijke soldaat was. Die soldaat was inmiddels overleden. De kapitein ontstak een lantaarn en in de schemering zag hij het gezicht van de soldaat....het was zijn eigen zoon!

Toen de oorlog uitbrak studeerde de jongen muziek in het Zuiden. Zonder zijn vader te verwittigen nam hij dienst in het leger van de Confederatie.

De volgende ochtend, met een gebroken hart, vroeg de kapitein, ondanks de vijandelijke status van zijn zoon, aan zijn oversten om hem met militaire eer te begraven. Zijn verzoek werd bij uitzondering ingewilligd.

Kapitein Ellicomb vroeg ook of de muziekkapel van het leger de begrafenis mocht begeleiden. Dit verzoek werd geweigerd vanwege het feit dat zijn zoon een vijandelijke soldaat was..

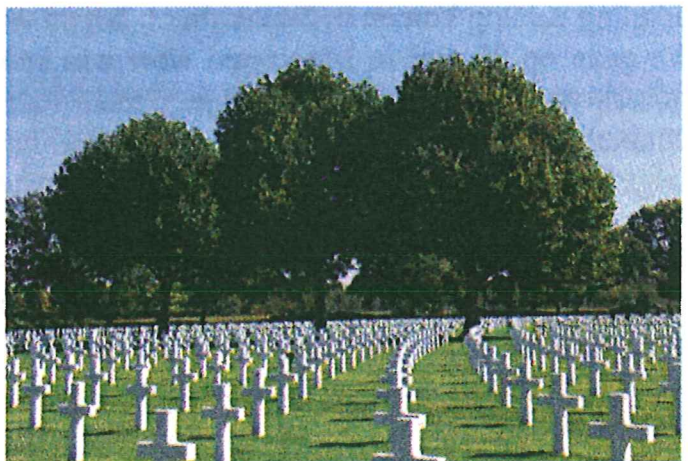
Maar uit respect voor de vader werd toch besloten om één enkele muzikant toe te wijzen.

De kapitein koos voor een hoornblazer. Hij vroeg de hoornblazer een reeks noten te spelen van een stuk papier dat hij gevonden had in de jaszak van het uniform van zijn zoon.

Zo ontstond de ingrijpende melodie van "The Last Post", die op iedere militaire begrafenis en ook op het Amerikaanse kerkhof in Margraten, evenals op de vele Amerikaanse kerkhoven in Europa, weerklinkt op Memorial Day.

De bijbehorende tekst is als volgt:

<i>Day is done</i>	<i>gone the sun</i>
<i>From the lakes</i>	<i>from the hills</i>
<i>From the sky</i>	<i>all is well</i>
<i>Safely rest</i>	<i>God is nigh</i>
<i>Fading light</i>	<i>dims the sight</i>
<i>And a star</i>	<i>gems the sky</i>
<i>Gleaming bright</i>	<i>from afar</i>
<i>Drawing nigh</i>	<i>falls the night</i>
<i>Thanks and praise</i>	<i>for our days</i>
<i>Neath the sun</i>	<i>neath the stars</i>
<i>Neath the sky.</i>	<i>As we go</i>
<i>This we know</i>	<i>God is nigh</i>

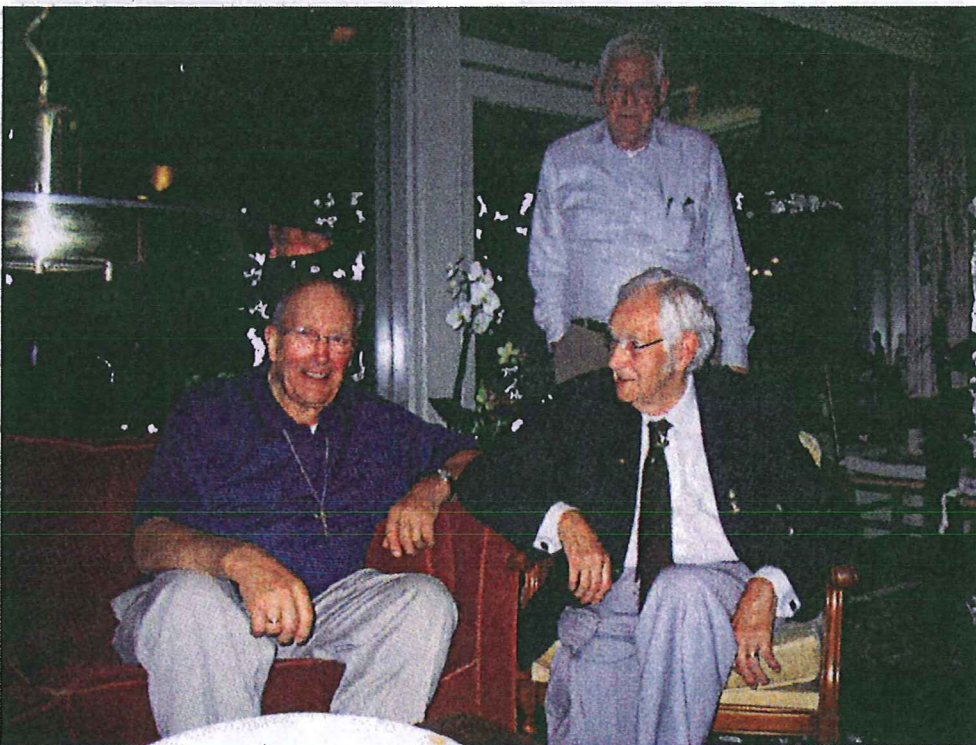
Wil Prenger

Hoe een balletje rolt...

Mijn lagere school tijd speelde zich vooral af tijdens de bezetting. ons schoolgebouw werd gevorderd toen ik in de tweede klas zat. Wij woonden tegenover de Picus fabriek en vlak bij de school op de Tongelresestraat. Maar toen de Duitsers daarin trokken moesten we naar het Hofke lopen. Dat was een heel eind verder. We deden daar bijna een half uur over. Onderweg stopten we op veel adressen om klasgenoten op te halen. Een daarvan was Arcen Blaakman. Zoals dat gaat: je verlaat de lagere school en gaat gescheiden van elkaar voortgezet onderwijs volgen. Eind negentiger jaren ben ik voor zaken in Rochester NY. Ik kwam daar 's avonds aan en zocht een hotel. Opeens herinner ik me dat de familie Blaakman na de oorlog verhuisde naar Rochester. ...ik zou

wel eens kunnen kijken of er Blaakmannen voorkomen in de telefoongids die op de hotelkamer lag.....een hele rits Blaakmannen. Op goed geluk draai ik het eerste nummer en had meteen prijs. Ik kreeg Marcel, broer van Arcen, aan de lijn. We spraken wel een half uur samen, heel geanimeerd, tot dat hij vroeg waar ik eigenlijk logeerde. Dat bleek net bij hem om de hoek. Hij kwam en het werd tot in de kleine uurtjes eer we alles herinnerd hadden. Ze hadden contact met de 101st en de 82nd. Als ik bij de Airborne-vrienden hoorde, dan kende ik wellicht Gerard Fonteyn....dat was zijn beste vriend. Marcel en Gerard hielden samen veel contact. Ze bezochten elkaar over en weer.

In Rochester was Marcel associate member of The Veterans of the Battle of the Bulge. Dus zeer betrokken bij de 101.

In de laatste correspondentie liet hij weten dat de chapter was opgeheven. De veteranen waren of gestorven, of niet meer in staat om naar de bijeenkomsten te komen.

En dan na een tijd krijg ik van Gerard te horen dat Marcel ernstig ziek is. Bep heeft laten weten hoe indrukwekkend de begrafenis was.

Amerikaanse en Nederlandse vlag over de kist. Bij het afscheid de beide volksliederen. We waren er niet bij, maar kunnen ons heel goed inleven

We hebben een goede toegewijde Airborne-vriend-op-afstand.....verloren en wensen Bep en haar gezin veel sterkte.

TL

Gezworen kameraden

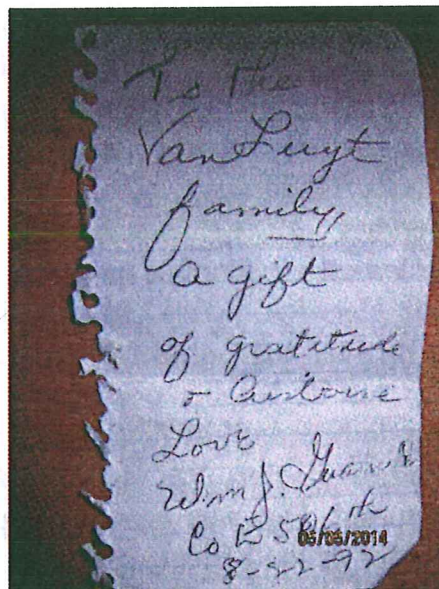
Ze gingen beide heen, de gezworen kameraden die je steeds samen zag. Eerst Ed Heffron in december 2013 en niet veel later, in Maart 2014, Bill Guarnere. Easy-company 506e Regiment, 101e Airborne division...de dappere mannen van de Band of Brothers. Wie kent hen niet. Bill Guarnere verloor zijn been in de Battle of the Bulge. Hij had een prothese maar gebruikte die niet. Hij kon prima vooruit met zijn kruk. De 101e en 82ste bestonden allebei uit super dappere mannen. Ze werden met zware opdrachten gedropt in vijandelijk gebied en vochten tot het uiterste.

Stephen E. Ambrose schreef de geschiedenis van de 101e onder de titel "Band of Brothers". Al eerder verscheen zijn boek "D-Day, The climactic Battle of World War II", maar zijn "Band of Brothers" werd verfilmd en daarmee kwamen de Screaming Eagles wereldwijd in beeld. Tom Hanks en Steven Spielberg zetten de kroon op de faam van de Wan-O-Wan. Het was een happening van allure toen de film in Frankrijk op 6 juni 2001 voor het eerst werd vertoond. De veteranen van Easy-company met hun "stand-Ins" werden in Parijs enkele dagen enorm verwend om daarna naar Utah beach te gaan. Daar was een bioscoop ingericht met 1200 zitplaatsen en een heel groot restaurant. Alles in een enorme tent op het strand. Voor de aanvang van de film presenteerde zich de mannen van de Band of Brothers. Zie foto.

Ed (Babe) Heffron en William (Wild Bill) Guarnere zitten helemaal rechts naast elkaar op de onderstaande foto. Bill zonder rechterbeen.

Bij een bezoek aan Bill in Philadelphia in 1992 kreeg ik van hem een van zijn bronze medailles. Hij meende dat zijn kinderen daar minder waarde aan zouden hechten dan wij. Ik was hem erg dankbaar. Hij pakje zijn notitieboekje en schreef: To the Van Luyt family a gift of gratitude and Airborne Love, schreef er zijn naam, Unit en datum onder, scheurde het blaadje eruit en stopte het bij de medaille.....for you!
Ik was er best verlegen mee, maar ik moest het aannemen..

De slag bij Overloon

Vraag ongeacht wie dan ook naar de geschiedenis van de bevrijding van Zuid Nederland en de kans dat ze er Overloon bij vernoemen is maar klein. Operation Market-Garden was zo overweldigend en er is zo veel over geschrevende slag om Arnhem....ja dat weet iedereen. Films gezien, en al 70 jaar herhaald....het zit gebrand in de herinnering van iedereen.

De slag on Overloon was minstens zo zwaar. Met heel veel tankgeweld, geen huis meer overeind, voltrok zich het drama. De Duitsers hadden verschillende keren getracht de Corridor te blokkeren. Ze hadden aan de westzijde van de Maas veel tank kracht verzameld en begonnen te voorkomen dat de geallieerden bij Venlo de Maas zouden oversteken.

De geallieerde legerleiding onderschatte de vijand. Op 30 september begon de aanval en deze zou uiteindelijk duren tot 18 oktober. Uiteindelijk moesten de Duitsers capituleren, maar de verliezen waren afschuwelijk. Overloon had er niet om gevraagd maar het dorp werd ooit het 2e Caen genoemd. Ook om die stad werd lang gevochten.

Op 17 april werd in het museum het nieuwe paviljoen geopend over de slag bij Overloon en de bevrijding van Venray. Als je in de kelder zit, zoals velen in 1944 beleef je de angst van de bevolking.zeker gaan bezoeken.

Een ontmoeting in september 1944

Even terug naar 18 september 1944: We hadden een stoel buiten gezet om er een paratrooper op te laten uitrusten. Ik probeerde een gesprek met hem aan te knopen. Ik zag op zijn kraag een insigne, wees er op en vroeg wat dat was. Het bleek het insigne van de rang van kapitein te zijn. Hij haalde het van zijn kraag en zei: "For you".

Later las ik in "Hells Highway" van George Koskimaki dat het Captain Harwick moest zijn geweest. Het insigne heb ik natuurlijk goed bewaard.

Later heb ik in het boek van Jan van Hout over de bevrijdingsdagen t.b.v. de gemeente Eindhoven geschreven. Ons lid Tom Timmermans heeft het becommentarieerd en foto's bijgevoegd. Op een of andere manier is dit in de VS bij een zekere mr Denis Cortese, een neef van captain Harwick, terecht gekomen. Mr Denis Cortese is de 69-jarige gepensioneerde directeur van een van de grootste ziekenhuizen van de Verenigde Staten en zit nu in een organisatie betreffende innovatie in de zorgindustrie. Vergelijkbaar met de Naaber Organisatie in Nederland.

Op uitnodiging van Naaber kwam mr. Cortese naar Nederland voor besprekingen. Omdat de oom van mr Cortese, captain Harwick betrokken was bij de operatie Market Garden en deel uitmaakte van de 101^e had hij veel belangstelling voor de gebeurtenissen in 1944.

Samen met de enkele leden van de Naaber organisatie bezochten ze een aantal bijzondere plaatsen. Zo wilde hij graag de boerderij in Zetten zien waar Harwick was ingekwartierd en natuurlijk wilde hij me graag ontmoeten. Via via lukte dat. Aan het einde van de dag trof ik het gezelschap in een restaurant. Het was een zeer hartelijke ontmoeting en een gezellig diner. Aanwezig waren verder hr Paul Baan, voorzitter van de Naaber Foundation, generaal b.d Henk van den Breemen, voorzitter van de adviesraad, de heer Wim Post, directeur van het oorlogsmuseum in Arnhem. Hij heeft de tour geregeld en is als gids opgetreden.

Cortese wilde persé naast mij zitten. Hij vertelde o.a dat captain Harwick al in 1960 is overleden en een dochter heeft. De mevrouw uit Zetten met haar dochter en mijn dochter José waren er ook bij.

Ik heb het insigne aan Denis Cortese gegeven, omdat ik vond dat het beter bij hem thuishoorde dan bij mij. Verder heb ik hem een beschrijving (in het Engels) gegeven van mijn belevenissen gedurende de bevrijdingsdagen van september 1944. Cortese schenkt het insigne door aan de dochter van Harwick, omdat het daar echt op zijn plaats is! Het was een erg fijne dag..

Sindsdien onderhoudt mr Cortese het contact via mijn dochter. Hij mailde o.m. dat hij in 2014 naar Europa komt omdat de bevrijding dan 70 jaar geleden is. Hij zal vergezeld worden door zijn vrouw en nog twee nichten van Capt. Harwick met hun echtgenoten. In Nederland zullen zij in Geldrop verblijven. Hier geeft hij dan ook een diner waarbij mijn dochter en haar man en ik zullen worden uitgenodigd.

We kijken uit naar september 2014!

Het kleine voorval van september '44 heeft nogal gevolgen!

Jos Klerkx

De Naaber Foundation stimuleert en financiert activiteiten die maatschappelijke impact realiseren. Zij willen namelijk bijdragen leveren aan het oplossen van een aantal hardnekkige maatschappelijke problemen. Hun focus is daarbij gericht op het thema gezondheid en zorg. Daarbinnen richten ze zich vooral op 'gezond ouder worden' en 'zelfstandig leven en wonen'.

Waarom Remember September dit jaar niet op een Zondag zoals altijd?

We hebben Remember September altijd op een Zondag gevierd. Als vaste regel hadden we de Zondag voór 18 september. Daar kon iedereen rekening mee houden. Omdat we inmiddels zo ver verwijderd zijn van de echte bevrijdingsdag in 1944 zullen we amper bevrijders onder ons hebben om mee te feesten. Gebruikelijk was dat groepen elke vijf jaar kwamen. Als zij er waren dan hadden we niet alleen een zondag feest doch maakten we een hele feestweek. We bezochten dan met bussen de verschillende Airborne gemeenten. De bevrijders met hun familie werden door het gemeentebestuur ontvangen, en dikwijls op een maaltijd genodigd, waarna kransen werden gelegd. Voor zo'n programma hadden we meer dagen nodig. Daarbij kwam dat we minstens twee dagen naar Margraten en Bastogne gingen. Natuurlijk moest er in Margraten herdacht worden. Vele veteranen wilden de graven van hun verloren vrienden bezoeken. Diep onder de indruk verlieten ze dan het kerkhof en vervolgden de reis naar Bastogne.

We overnachtten daar en bezochten de plaatsen waar de bevrijders herinneringen aan hadden.

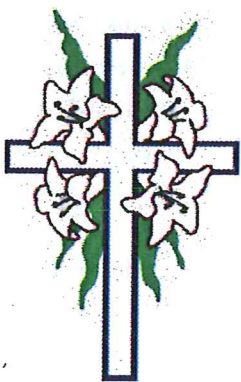
Dan kwamen er weer vier jaren van herinneren op een zondag. We hadden dan de Wheels jeeps die ons door Hells Highway leidden en de verkeersregelaar die zorgde dat alles ordentelijk verliep.

Naast onze vereniging ontstonden veel organisaties die de geschiedenis levendig wilden houden. Wij waren er voor de bevrijders.....en niet speciaal voor de geschiedenis.

Dit jaar zijn er heel erg veel activiteiten op de zondagen 14 en 21 september. In goed overleg met de militaire organisaties hebben we nu gekozen voor vrijdag 19 september. Niet op de 17e van Son en Breugel, Eerde en Veghel, niet op de 18e van Eindhoven. Op die manier kan iedereen van ons deelnemen aan alle programma's van zijn of haar keuze.

Daarom dus op een doordeweekse dag.

Overleden

We ontvingen bericht dat op 26 maart 2013 **mevr Jonker** en kort daarop, op 7 april, **de heer J. Jonker** uit Son en Breugel zijn overleden.

Op 20 febr 1944 werd hij tijdens een razzia in Dedemsvaart, waar hij was ondergedoken, opgepakt en naar kamp Amersfoort gebracht. Samen met nog 16 anderen. Vandaar werden ze naar strafkampen in Duitsland gestuurd. Twee van hen overleefden het niet. Op 4 mei werd dit door TV Oost herdacht en een documentaire uitgezonden, waarin hij ook een aandeel had. De heer Jonker heeft het niet meer mogen mee maken!

De heer **Tom Jager** uit Wageningen is ons eveneens overleden. Jenny zijn vrouw had vanaf de bevrijding contact met de bevrijders. Samen waren ze op veel herdenkingen te zien en ze waren ook dikwijls aanwezig op onze bijeenkomsten. Ze hadden samen veel herinneringen vanaf het eerste uur. We wensen Jenny veel sterkte.

Op 17 juli 2013 is **Wim Witte** uit Dodewaard overleden. Wim was steeds paraat wanneer er bevrijders kwamen en beroep gedaan werd op zijn jeep,. We zagen Wim tijdens de herdenkingen die we regelmatig hadden rond het Monument in Heteren. Dat was een extra attentie waar we blij mee waren. Mooie dagen die voorbij zijn. We wensen zijn vrouw veel sterkte.

Dan hebben we nog twee Betuweleden van onze vereniging die ons ontvielen. Beide uit Zetten.

Op 16 maart overleed **Joop Noordman** op de leeftijd van 83 jaar. In het najaar van 1944 verbleven Amerikaanse soldaten van het 377PFA op en om de boerderij van de Noordmans. Daardoor toonde Joop altijd veel belangstelling bij bezoeken van veteranen. De ontmoetingen met Bill Priest vormden daarbij een hoogtepunt

Op 6 april overleed **Gerrit Wiggelo**, eveneens op de leeftijd van 83 jaar. Gerrit werd geboren in Hemmen. In 1944 noteerde **Louis Digitano** Gerrits naam in zijn agenda. Louis sneuvelde tijdens het Ardennen offensief. Later nam zijn broercontact op met Gerrit en bezocht hen meerdere malen. Samen met zijn vrouw was Gerrit vaak aanwezig bij onze bijeenkomsten en nam aan vele aktiviteiten van onze vereniging deel.

Wij betuigen ons leedwezen en wensen de familieleden van Joop en Gerrit veel sterkte toe.

Voor ons onverwacht, maar voor An en de familie niet, is op 23 augustus **Karel Mantel**, optimistisch van karakter, na een slopende ziekte heengegaan. Karel was, samen met An, altijd aanwezig bij de bijeenkomsten van onze vereniging. Beiden droegen ze onze bevrijders een warm hart toe. Vele airborne vrienden waren aanwezig om afscheid te nemen bij de crematiedienst.

Wij wensen An en de familie veel sterkte om dit verlies te dragen

Huub Hover is op 19 november overleden. Huub was jarenlang een trouw lid van onze vereniging en nam deel aan veel aktiviteiten. Hij ging een paar keer mee met de DAC reizen naar de USA. Afgelopen september was hij bij ons om Remember September te vieren. Hij verheugde zich al op 2014 als de 70-jarige bevrijding zal worden herdacht. Jammer dat hij dat niet meer mee mag maken. Bij het afscheid in het crematorium waren ook veel airborne vrienden aanwezig. Jacob Brussee had een goede band met Huub en hield een emotionele afscheidsrede.

Op 15 maart 2014 overleed **Joop Wenstedt**. Wij herinneren ons Joop vooral uit de tijd dat we de Golden Anniversary vierden. Om de Amerikanen gastvrij te ontvangen hadden we veel fondsen nodig. Joop was de grote toeverlaat van Hans Erkelens die voor de verschillende bijdrages moest zorgen. Joop was ook de man die overal in de stad de affiches verspreidde. Na een jarenlange opname in Zorgcentrum Taxandria waar hij steeds meer het contact met de wereld verloor is hij rustig heengegaan. Wat zal vooral Mientje hem missen. Sterkte Mientje, zoon Joop en de kleinkinderen.

VERENIGING VAN

AIRBORNE-VRIENDEN